

19

Josefs brødre besøger Josef i Ægypten

Skriftsteder: 1 Mos. 41, 37–57; 42; 43; 44, 1–14.

Hjælp til studiet: Patriarker og Profeter, s. 113–115; Fra Bibelens Skatkammer, bind 2, s. 59–67.

Lektienes hovedtanke: Jesus sørger for mig, når andre glemmer mig.

Særlig for forældre

Denne lektie indeholder den lærdom, at vi høster, hvad vi sår. Hjælp den lille til at forstå, at synd fører straf med sig. Gud arbejder ud fra princippet om årsag og virkning.

Speciel sang: F.eks.: „Jesus elsker alle små“.

Søndag: Hjælp dit barn med at lave en tohjulet stridsvogn af ler. Du kan finde et billede i *Fra Bibelens Skatkammer*, bind 2, s. 60. Forklar, at i gamle dage var man nødt til at rejse på den måde, hvis man da ikke ville gå til fods eller ride på heste eller kameler.

Udenadsvørs Lektien

Mandag: Tag om muligt barnet ud på landet og vis det en kornmark, der står godt. (Et billede kan også bruges). Læg også mærke til ukrudtet og de vilde blomster. Forklar, at ukrudtsfrø bliver til ukrudt og blomsterfrø bliver til blomster.

Udenadsvørs Lektien

Tirsdag: Vis barnet de forskellige kornsorter, der bruges til føde. Et besøg i en korn- eller frøhandel, eller helsekostforretning, kan være en belærende oplevelse.

Udenadsvørs Lektien

Onsdag: Hjælp barnet til at forstå, at vi kommer til at høste det samme som vi sår. Når vi sår forkerte ting, må vi også høste straffen, men vi kan også så glæde og lykke ved at lære så meget som muligt om Jesus.

Udenadsvørs Lektien

Torsdag: Så noget frø fra blomster eller grøntsager. Hvis du ikke har plads udendørs, kan en urtepotte eller kasse indendørs også bruges.

Udenadsvers Lektien

Fredag: Tal sammen om at når man „sår“ glæde, bringer det glæde både til os selv og til andre. Mind barnet om, hvor glad det var, da det hjalp en eller anden.

Udenadsvers Lektien

Evt. speciel sang: F.eks.: „Jeg vil elske Jesus“.

Læs beretningen igen: 1 Mos. 42.

Udenadsvers: „Den, som er tro i det små, er også tro i det store.“
Luk. 16, 10.

Lektien

Barbara havde ikke set sin mor og far i lang tid. Hun havde været på en kostskole, men nu var hun på vej ud til missionsmarken for at besøge dem. Hun gik ombord i en stor flyvemaskine. Snart fløj hun højt over havet. Hvor var hun spændt! Til sidst begyndte flyet at gå ned, ned, ned – til lufthavnen. Og der stod mor og far og ventede på hende. Barbara var så glad! Ved du, hvad hun gjorde? Hun græd – græd af bare glæde over at se sin mor og far.

Det samme gjorde Josef, da han så sine brødre igen. Han græd. Nu skal du høre, hvordan det gik til.

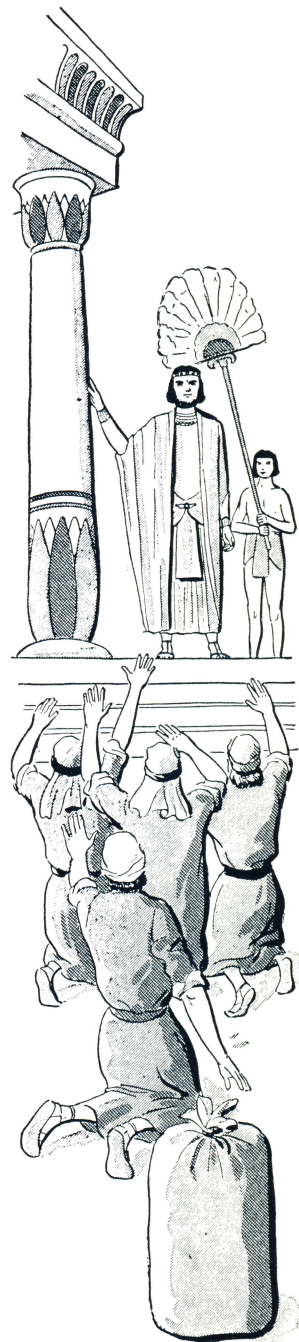
Kan du huske, at hans brødre havde været rigtig tarvelige over for ham og havde solgt ham til nogle barske købmænd? Du husker, hvordan de havde taget ham med til Ægypten og solgt ham til Potifar. Josef arbejdede for Potifar, indtil han blev sat i fængsel. Da han havde været i fængsel i tre år, sendte kongen bud efter ham, for at han skulle forklare to drømme, som kongen havde haft.

Så foreslog Josef en plan for kongen. Jeg er sikker på, at Gud må have hvasket den plan til Josef. Den gik ud på, at kongen skulle finde en mand, der skulle stå for det hele. De første syv år, hvor der ville være masser af mad, skulle denne mand sørge for at oplagre så meget korn som muligt. Det skulle gemmes til de syv år med hungersnød, hvor det ikke ville regne og der ikke kunne vokse noget på markerne.

Kongen syntes, det var en god ide. Og hvem tror du så, han valgte? Josef, naturligvis! Josef begyndte på sit nye arbejde. Han fik bygget store lader til kornet. Han prøvede at tælle, hvor mange der var, men der var så mange lader, at han opgav at tælle dem. I løbet af disse syv år sørgede han for, at alle disse lader blev fyldt med korn.

Alle vegne hvor Josef kom, hjalp han folk med at oplagre korn. Han var statholder i hele Ægypten. Det betyder, at han var næsten lige så mægtig som kongen.

Så var de syv gode år forbi. Næste år var der næsten ingenting på markerne. Hungersnøden var begyndt. Snart havde folk ingenting

at spise. Når de spurgte kong Farao, hvad de skulle gøre, sendte han dem til Josef, og Josef solgte dem korn fra de store lader.

Det var ikke kun i Ægypten, der var hungersnød, men også i Kana'an. Det var der, Josefs familie boede. Josefs far, Jakob, kaldte alle sine sønner til sig og bad dem gøre sig klar til at tage en tur til Ægypten. Han ville, de skulle tage af sted for at købe mad til hans store familie. Han sendte alle sine drenge af sted med undtagelse af Benjamin, som var den yngste. De ti brødre tog af sted med det samme.

Da de kom til Ægypten, blev de sendt til Josef. Men ved du nu hvad? De vidste slet ikke, at denne store mand var Josef. Kongen havde givet ham et andet navn. Han så helt anderledes ud end den dreng, de havde solgt for så længe siden. Nu var han en stor mand, klædt som en statholder. Josef vidste, hvem de var. Han kendte hver enkelt af dem.

Da de ti mænd kom ind til Josef, bøjede de sig ned for ham. Jeg tror, Josef må have smilet indvendig.

Han fortalte dem ikke, at han havde genkendt dem. Jeg er sikker på, at han huskede de drømme, han engang havde drømt. I den ene drøm havde han set de ti neg bøjede sig ned for hans neg, som var større end de andre. Den drøm havde gjort brødrene meget vrede på Josef. Her bøjede de sig for en mand, men de vidste ikke, at det var Josef!

Nu ville Josef gerne finde ud af, hvad slags mænd hans brødre var blevet, og derfor fortalte han dem, at han nok troede, de var spioner. Brødrene sagde nej, de var ikke spioner. De fortalte Josef om deres fader og om deres broder Benjamin. Josef holdt meget af Benjamin. Han var glad for at vide, at Benjamin var i sikkerhed hjemme hos faderen.

Da brødrene var klar til at tage af sted, sagde Josef til dem, at hvis de ville komme igen for at købe mere mad, blev de nødt til at tage Benjamin med. „Hvis I har Benjamin med, ved jeg, at I ikke er spioner,“ sagde Josef. Brødrene blev meget forskrækkede. De sagde, at de ikke kunne tage deres yngste broder med, fordi faderen holdt så meget af ham. Så tog Josef en af brødrene, han hed Simon, og satte ham i fængsel, indtil de var kommet tilbage med Benjamin.

Så snart de var kommet hjem og havde fortalt deres far, hvad der var sket, sagde Jakob, at Benjamin ikke måtte komme med til Ægypten. Det blev brødrene ikke forbavset over, og de ventede. Efter en tid havde de næsten ikke mere at spise. Der var faktisk så lidt tilbage, at deres fader besluttede at lade dem tage Benjamin med og rejse til Ægypten efter mere mad.

Brødrene skyndte sig af sted. Da de atter var kommet til Ægypten, og Josef så Benjamin komme, gik han ind i et andet værelse og græd. Han var så glad for at se dem og særlig Benjamin. Han gav sin tjener besked om at invitere dem hjem til Josefs hus og spise til middag. Josef ville gerne finde ud af, hvad slags mænd de var blevet, og derfor gav han Benjamin meget mere mad end de andre. Men det

brød brødrene sig ikke om. Nu havde de lært, at de ikke skulle være misundelige.

For at sætte dem på en sidste prøve, gav Josef sin tjener besked om at lægge hans private sølvbæger i Benjamins sæk. Det var et bæger, som var meget fint og kostbart. Men det vidste hverken brødrene eller Benjamin noget om.

Da brødrene var kommet uden for byen, hvor Josef boede, var de glade for, at de var sluppet fra denne statholder. Men ligesom de tænkte, at alt var godt, hørte de hovslagene af nogle heste, der kom galopperende efter dem. Det var Josefs tjener. Han spurgte, hvorfor de havde stjålet statholderens sølvbæger. Brødrene sagde, at de ikke havde stjålet noget bæger. Det var de så sikre på, at de lovede, at den, i hvis sæk bægeret blev fundet, skulle blive statholderens slave. Tjeneren ledte, og naturligvis fandt han bægeret i Benjamins sæk.

De syntes alle, at det var forfærdeligt at skulle efterlade Benjamin! Hvor havde disse brødre dog forandret sig. De havde lært at elske Jesus, og de viste ved deres handlinger, at de ikke længere var misundelige og ondskabsfulde.

